

ΤΟ ΥΔΡΩΣ ΩΣ ΑΙΤΙΟΝ ΦΑΛΑΚΡΟΤΗΤΟΣ

Ὁ δόκτωρ Ἐλλιγγερ ἐν τινι ἔργῳ αὐτοῦ περὶ τῆς «αἰτιολογίας καὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῆς φαλακρότητος» συμπεραίνει ὅτι αἱ συχναὶ περιλούσεις τῆς κεφαλῆς εἶναι ἡ κυρία αἰτία εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ φαλακρότης καὶ πράγματι κατὰ τὰς ἐπιμελεῖς αὐτοῦ ἐρεῦνας εὗρεν ὅτι ἐπὶ 100 προσώπων φαλακρῶν, 85 συνείθιζον νὰ περιλούωσι τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕδατος, ἐνῶ ἐπὶ ἄλλων 100 οἵτινες ἐκέκτηντο ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ, πυκνὴν κόμην, 8 μόνον εἶχον τὴν συνήθειαν, ἐκείνην. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀξιώτιμος οὗτος ἰατρός ἔχει καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα ἐφ' ὧν στηρίζει τὴν δοξασίαν του ταύτην.

VIOUET-LE-DUC

Ὁ *Viollet-le Duc*, γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις κατέστη περίφημος ἀρχιτέκτων ἐκ τῆς βαθείας γνώσεως τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μεσαιῶνος ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις,

καὶ τῶν συνδεομένων αὐτῇ τεχνῶν, καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν ἢ ἐποιήσαντο ἐπὶ τῶν ἀνεγερθέντων ἱστορικῶν οἰκοδομημάτων, ὡς τὸ *Notre-Dame de Paris*, αἱ μητροπόλεις τοῦ *Amiens*, *Lens*, *Laon*, ἄλ. Τὸ λεξικὸν του τῆς γαλλικῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἶνε ἔργον κεφαλαῖως. Εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν πρέπει νὰ τεθῆ καὶ τὸ λεξικὸν τῶν γαλλικῶν οἰκοσκευῶν (*mobilier*), αἱ περὶ ἀρχιτεκτονικῆς συνδιαλέξεις ἄλ.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΓΑΡΝΙΕ

Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1825 ἐν Παρισίοις, ὅπου ἐνεγράφη μαθητὴς τοῦ Σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῷ 1842, καὶ τῷ 1848 ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ. Διέτριψε πολλὰ ἔτη ἐν Ἑλλάδι, ἀντιγράφας καὶ συμπληρώσας τὸν ἐν Αἰγίνῃ ναὸν τοῦ Διὸς, ἔργον θαυμαστὸν ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Παγκοσμίᾳ Ἐκθέσει τοῦ 1855. Τ' ὄνομα αὐτοῦ ἰδίᾳ διεδόθη καὶ ἐγένετο τοσοῦτον γνωστὸν ἐκ τοῦ ἀθανάτου αὐτοῦ

ἔργου, τοῦ «Θεάτρου τοῦ Μελοδράματος.» Τοῦ περιφανοῦς τούτου οἰκοδομήματος κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1860 προεκηρύχθη διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἀρχιτεκτόνων, ὅπως καταθέσωσιν ἕκαστος κατάλληλον σχέδιον. Μεταξὺ δὲ πολλῶν ὑποβληθέντων ἔργων ἐνεκρίθη μόνον τὸ τοῦ Καρόλου Γαρνιέ.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΜΙΔΑ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΗ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Ἐν τινι ἐκ τῶν περιφημοτέρων σχολῶν τῆς ζωγραφικῆς τῆς Ἰταλίας, εἰς νεανίας καλούμενος Κιδόττος, ἐζωγράφισεν εἰκόνα, ἣτις κατώρθωσε τὴν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν. Οἱ διδάκταλοι ἐθαύμαζον αὐτὴν, καὶ διεκήρυττον ὁμοφώνως, ὅτι ἂν ὁ μαθητὴς οὗτος ἠκολούθη ὡς ἤρξατο ἐμελλε νὰ καταστήσῃ περίφημον τὸ ὄνομά του. Τὴν εἰκόνα ταύτην εἶδον δύο τῶν συμμαθητῶν του διὰ βλεμμάτων πολὺ διαφόρων. Ὁ μὲν Βρουνέλλοις ἀρχαιότερος ἐκείνου μαθητῆς, ὅστις εἶχεν ἀποκτήσει φήμην τινα, ἐταπεινώθη ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ νέου καλλιτέχου. Ἐθεώρει τὴν τιμὴν ἢν ἀπέετα ὁ ἀνταγωνιστὴς του ὡς σφετερισμὸν τῆς ἰδίας του τιμῆς καὶ ἐπεθύμει διακαῶς νὰ ἴδῃ αὐτὸν χάνοντα τὴν φήμην ἢν μόλις κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ.

Ὁ δὲ Λαυρέντιος, νέος μαθητὴς τῆς αὐτῆς σχολῆς δὲν ἐσκέπτετο ποσῶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐγένετο εἰς τῶν εἰλικρινεστέρων θαυμαστῶν τοῦ Κιδόττου ἐπεθύμει ζωρῶς ν' ἀξιώθῃ μίαν ἡμέραν τῶν αὐτῶν ἐπαίνων· ἔλαβεν αὐτὸν ὡς ὑπόδειγμα, καὶ ὅλη ἡ φιλοδοξία αὐτοῦ ἦτο ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔγνη του. Εἰσῆλθε μετὰ πάθους εἰς τὸ στάδιον τῆς προόδου· ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ Λαυρέντιος ἦτο δυσαρεστημένος ἐκ τῶν πρώτων διαγωνισμάτων του, ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνετο. «Οἴμοι, ἐκραζε, πόσον εἶμαι ἀκόμη μακρὰν τοῦ Κιδόττου!» Ἐν τούτοις ἔσχεν ἐπὶ τέλους τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἤρχισε νὰ ἐπιτυχάνῃ ἐπαινεθεὶς δὲ ζωρῶς διὰ τινὰ ἔργα του, εἶπε κατ' ἑαυτόν. «Διὰ τί δὲν θὰ δυνηθῶ ὡσαύτως νὰ ἐξισωθῶ μίαν ἡμέραν μετὰ τὸν ἀνταγωνιστὴν μου, τὸν ὅποιον θαυμάζω καὶ ἀγαπῶ;» Ὁ Κιδόττος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει τὴν ὁδὸν τῶν ἐπιτυχιῶν του. Ὁ δὲ

Βρουνέλλος ήγωνίζετο διακριτικῶς αὐτῷ τὴν δάξνην· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατέλιπε τὴν πάλιν ταύτην, καὶ παρηγορήθη βοήθεια τῶν σαρκασμῶν τοῦ φθόνου καὶ τῶν υπερβολῶν ἐμπαθοῦς κριτικῆς.

Ἐπὶ τῆς συνήθειας, εἰς ὠρισμένην τινα ἡμέραν τοῦ ἔτους ἕκαστος μαθητῆς νὰ ἐκθέτῃ μίαν εἰκόνα ἐν τινι μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἐνθα ἑλληνοδίκαι, ἐκλελεγμένοι μεταξὺ τῶν μᾶλλον περρωτισμένων ἐραστῶν τῆς τέχνης, ἀπένειμον στέφανον, εἰς τὴν ἀριστεύσαντα.

Δὲ τὴν μεγάλην ταύτην ἡμέραν, ὁ Κιδόττος εἶχε ζωγραφίσει εἰκόνα, ἐν ἣ ὑπερέβη καὶ τὰς ἰδίας του προσδοκίας· ἐπεραιώτε δὲ αὐτὴν τὴν προτεραίαν τῆς δημοσίας ἐκθέσεως καὶ ὑπελείπετο μόνον τὸ βερνίκωμα αὐτῆς.

Ὁ φθονερός Βρουνέλλος ἔτρεχε τὴν ἔνοχον δεξιότητα νὰ βίβῃ ἐντὸς τῆς περιεχούσης τὸ βερνίκιον φιαλίσκης, ὀλίγας σταγόνας κυστικῆς παρασκευάσματος, τοῦ ὁποίου τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὴν ζωγραφίαν καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωγραφίας. Τὴν ἐσπέραν ὁ Κιδόττος ἐπέρασαν ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ βερνίκιον τοῦτο καὶ πρὶν ἐξημερώσῃ ἐκρέμασε τὴν εἰκόνα του εἰς τὸν ὠρισθέντα δι' αὐτὸν τόπον. Καὶ ὁ Λαυρέντιος μετὰ μεγάλων τῆς καρδίας του παλμῶν εἶχε τοποθετήσῃ τὸ ἔργον του εἰς τὴν ἔκθεσιν. Εἶχεν ἐργασθεῖ αὐτὸ μετὰ τῆς μεγαλητέρας φροντίδος, καὶ μ' ὅλην τὴν μετριοτήτά του ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα, ὅτι δὲν ἤθελε εἶνε κατώτερον, τῶν πρώτων ἔργων τοῦ Κιδόττου.

Ἐβῆσαν τέλος, ἡ τότε ἀναμενομένη ὥρα. Οἱ ἑλληνοδίκαι τοῦ διαγωνισμοῦ ἀφίχθησαν, ἀνοίγεται ἡ αἴθουσα, ὑψοῦται τὸ παραπέτασμα, καὶ αἱ εἰκόνες λάμπουσιν ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν εὐδιωτάτης ἡμέρας. Προσέρχονται κατ' ἀρχὰς πάντες ἐνώπιον τοῦ ἔργου τοῦ Κιδόττου. Ἄλλ' ὅταν ἀντὶ τοῦ ἀριστοργήματος τὸ ὁποῖον ἐπερίμενον, δὲν εἶδον εἰμὴ ἀμαυρωμένην καὶ κηλιδωμένην εἰκόνα ἐν μιᾷ φωνῇ ἀνέκραξαν· «εἶναι δυνατόν νὰ ἦνε τοῦτο ἔργον τοῦ πρώτου καλλιτέχνου τῆς σχολῆς ταύτης!» Ὁ δυστυχῆς μαθητῆς πλησιάζει, καὶ μάρτυς ὁ ἴδιος τῆς μεταβολῆς ἣν εἶχεν ὑποστῆ τὸ προσφιλές του ἔργον, κατελήθη ὑπὸ ἀπελπίσεως καὶ ἀνέκραξε· «ἐπροδόθη!» ὁ οὐτιδανός Βρουνέλλος ὑπερέχαιρεν ἐκ τῆς λύπης ἐκείνου· ἐν ᾧ ὁ Λαυρέντιος συνεμερίζετο αὐτήν· «εἶναι κακεντρέχεια! εἶναι ἔγκλημα! ἀνέκραξεν, δὲν εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Κιδόττου, τὸ εἶδα, ἦτο τέλειον καὶ κατὰ τὸν χρωματισμὸν καὶ κατὰ τὸ σχέδιον.»

Ἄπαντες οἱ θεαταὶ συνέπασχον εἰς τὴν ἐπεληθῶσαν συμφορὰν τοῦ Κιδόττου, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπονεύμωσι τὸ βραβεῖον εἰς ἓν τεμάχιον πανίου ἐν τοιαύτῃ καταστάσει.

Ἐξήτασαν ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα· ἡ εἰκὼν τοῦ Λαυρέντιου, καλλιτέχνου ὀλίγον γνωστοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐπέτυχε τὴν προτίμησιν, καὶ τὸ βραβεῖον ἐψηφίσθη ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ Λαυρέντιος λαβὼν τὸν στέφανον προσῆλθε καὶ προτήνεγκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κιδόττον, εἰπὼν, ἀλάβε τοῦτο τὸ ὁποῖον ἡ

ἀξία σου ἤθελεν ἀναμφιβόλως σοὶ ἀποδοῖται ἐάν ὁ φθόνος κακεντρέχως δὲν σὲ ἐπρόδιδα· δι' ἐμὲ εἶναι ἀρκούσα τιμὴ νὰ ἔρχομαι δεύτερος κατόπιν σου. Ἐάν δὲ εἰς τὸ μέλλον δύνηθῶ νὰ ἐξισωθῶ μετὰ ἡμᾶς, θέλω φθάσει εἰς τοῦτο οὐχί, δι' ἀνέξιου δόλου καὶ ἀπάτης, ἀλλὰ δι' εὐγενῶν προσπαθειῶν καὶ κόπων.»

Ἡ διαγωγή αὕτη κατέβηλες πάντας τοὺς περιεστώτας· ἀπερασίθη δὲ, μ' ὅλην τὴν ἀποποίησιν τοῦ Κιδόττου νὰ κρατήσῃ οὗτος τὸ βραβεῖον τὸ ὁποῖον παρεχώρησεν αὐτῷ ὁ νεκρὸς ἀνταγωνιστῆς του, καὶ ἕτερον βραβεῖον ὁμοίως ἀξίας ν' ἀπονεμηθῇ πρὸς τὸν Λαυρέντιον.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΙΒΡΑΪΜ Α΄.

Ἰβραῖμ ὁ Α΄, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μουράτ Α΄, περιεζώσθη τὴν ῥομφαίαν τοῦ Ὀσμάν τῷ 1640. Ἐάν ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν ὀνομάζεται Νέρων τῶν Τούρκων, οὗτος εἶναι ἄξιος τοῦ ὀνόματος τοῦ Σαρδαναπάλου. Γυναῖκες ὠραῖαι, θυμιάματα ἐξ ἀμβάρεως, καὶ πολύτιμα γουναρικά, ἔλεγεν ὅτι ἦσαν ὁ κύκλος τῆς ἀπειρορίστου αὐτοῦ εὐδαιμονίας. Παρκαμελῆσα; πᾶν κυβερνητικὸν καθήκον, ἠγχολεῖτο μόνον μετὰ τὸ μέγα πλήθος τῶν γυναικῶν αὐτοῦ, μετὰ τοὺς προγνώστας τοῦ μέλλοντος ἡμάμας καὶ μετὰ τὰ παράλογα προστάγματα του. Ἀμάξια δὲν ἤθελε νὰ περιέρχωνται εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐκρέμασε πολλοὺς πτωχοὺς ἀμαξηλάτας. Βεζύρας καὶ ἰπουργοὺς ἔπαυε διὰ τὸ μηδὲν καὶ συνάμα τοὺς ἔπνιγε. Συμβουλήν οὐδενὸς ἑτέρου ἤκουεν, εἰμὴ τῶν ὠραίων αὐτοῦ γυναικῶν· ἐκ τῆς ἀθλιότητος δὲ ταύτης ἐπληρώθη τὸ κράτος ἀποστατῶν Σατραπῶν. Οἱ Γενίτσαροι, βλέποντες μονάρχην χαῦνον καὶ θηλυδρίαν, ἐστασίαζον λίαν συνεχῶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σουλτάνος εἶχεν ἀναγορεύσει βεζύρην ἓνα συνεργὸν τῆς τρυφῆς καὶ τῶν ἀδικημάτων αὐτοῦ, Ἀχμέτ Πασᾶν καλούμενον, οἱ Οὐλεμάδες δυσαρρεστηθέντες συνήγαγον τοὺς Γενίτσαρους εἰς ἓν τσαμίον καὶ ἐκείθεν διεμήνησαν εἰς τὸν Σουλτάνον νὰ καθαιρέσῃ τὸν Βεζύρην. Τοῦτο ἀπεποιήθη ὁ Ἰβραῖμ, ἀλλ' οἱ συνωμῶται συλλαβόντες νύκτωρ τὸν Βεζύρην τὸν ἀπεκεφάλισαν πρὸ τῆς πύλης τοῦ μεγάρου αὐτοῦ. Φοβούμενοι δὲ τὴν ἐκ τούτου ὀργὴν τοῦ Σουλτάνου ἀπεφάσιον νὰ καθαιρέσωσι καὶ αὐτόν. Εἰς τὴν συνέλευσιν αὐτῶν προσεκάλεσαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰβραῖμ καὶ τὸν ἐπταετῆ αὐτοῦ υἱὸν Μωάμεθ. Μετέβη ἡ βασιλομήτωρ μελανοφοροῦσα καὶ μετὰ τρόμου ἤκουσεν, ὅτι ὁ μὲν υἱὸς αὐτῆς καθαιρεῖται τοῦ θρόνου, ἀναγορεύεται δὲ ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἔγγονος αὐτῆς Μωάμεθ. Δακρύουσα παρεκάλεε τοὺς συνωμῶτας νὰ μεταβάλωσιν ἀπόφασιν διὰ τὸ ἀνήλικον τοῦ παιδός. Ἄλλ' εἰς μάτην! Ἐκείθεν οἱ μεγιστάνες καὶ οἱ Γενίτσαροι προπορευομένου τοῦ Σεῖχ-οὐλ-Ἰσλάμη μετέβησαν παρὰ τῷ Ἰβραῖμ. Ἄγπαγε, εἶπεν αὐτῷ ὁ τελευταῖος, εἰς τὸ καράσιον, ἐπειδὴ οὕτως ἔκρινεν ὁ ἱερός φετῶς καὶ ἡ γνώμη τῶν προεστώτων τοῦ Ἰσλάμ.—Ἄπιστε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰβραῖμ, τί αὐθαδειάζεις; Δὲν εἰμὶ ἐγὼ ὁ δεύτερος